

Mana ascunsă

Apocalipsa 2.17: *Învingătorului îi voi da din mana cea ascunsă.*

Dacă Dumnezeu ține pregătită pentru învingător „mana ascunsă”, atunci ar fi bine să se știe ce vrea să spună Dumnezeu prin aceasta.

Scrisorile deschise

După ce m-am ocupat intens cu scrisorile deschise, sunt convins mai mult ca oricând, că aici avem înaintea noastră în miniatură o istorie a bisericii. Însă noi putem *aplica* scrisorile deschise și la noi ca Biserică și de asemenea și la noi personal. Făgăduințele din scrisorile deschise nu se adresează unei biserici, ci la fiecare credincios în parte, la acela „care va învinge”, care cu toată decăderea din biserica respectivă, respectiv din creștinătate, iubește și stimează Numele lui Hristos mai mult decât orice.

Mana în pustie

Ce știu eu despre „mana ascunsă”? Desigur, eu cunosc „mana”: aceasta era hrana pe care poporul Israel o primea de la Dumnezeu în fiecare dimineață în pustie, ca să zicem așa, fără nici o cheltuială, așa cum în concediu primești chiflele aduse la ușă. Știu, eu ar trebui în fiecare dimineață să adun ceva din pâinea cerului – ceva din Hristos, ca prin aceasta să parcurg ziua. Eu am dreptul să privesc la Hristos, la adevărata Pâine din cer, așa cum harul cerului venea în atingere cu fiecare situație din pustie – aceasta îmi dă curaj. Însă în mod evident aceasta nu este „mana ascunsă”.

Ce îmi aduce aceasta?

Nu ești tu gata, totdeauna mai întâi să întrebi: Ce îmi aduce aceasta și ce am din aceasta? – Dacă dorești să citești un articol, în care este vorba de bunăstarea ta, care te vrăjește cu o evanghelie a bunăstării, în care omul stă în centru și Dumnezeu este Slujitorul bunăstării noastre – dacă dorești să citești un astfel de articol, atunci ar trebui să încetezi în locul acesta cu citirea; căci dacă cauți ceva numai pentru tine însuși și nu ești interesat de ceea ce este important pentru Dumnezeu, atunci nu vei găsi nimic interesant în „mana ascunsă”. La „mana ascunsă” nu stă omul în centru și bunăstarea lui, ci în primul rând este vorba de ceea ce Îi place *lui Dumnezeu*, căci această mana era ascunsă de ochii oamenilor. Mana ascunsă era numai pentru ochiul lui Dumnezeu.

Mana în chivot

Ce este „mana ascunsă”? Mai întâi vrem să citim Exod 16.33,34.

Exod 16.33,34: Și Moise i-a zis lui Aaron: „Ia un urcior și pune în el un omer plin de mană și așaz-o înaintea Domnului, ca să fie păstrată pentru generațiile voastre”. Așa cum poruncise Domnul lui Moise, Aaron a pus-o înaintea mărturiei, ca să fie păstrată.

Aici citim că mana (man) trebuia pusă *înaintea Domnului*. Ea trebuia păstrată bine acolo *înaintea lui Dumnezeu*. Ce înseamnă aceasta? Îi era cumva foame acestui Dumnezeu mare, Iehova – Se hrănea și El din această mana? Legăm locul acesta cu Evrei 9.4:

Evrei 9.4: [În Sfânta Sfintelor era] ... chivotul legământului acoperit peste tot cu aur; în el erau vasul de aur având mana.

Aici în Sfânta Sfintelor, acolo unde locuia Dumnezeu, stătea chivotul legământului, înăuntru din lemn și pe dinafară din aur, o imagine minunată despre Hristos, care era și este Om adevărat și Dumnezeu adevărat într-o *singură* Persoană. Dar cât de frumos: în cortul din pustie, în Sfânta Sfintelor, în chivot – am putea spune cu reverență: direct la inima lui Dumnezeu -, acolo stătea acest vas, care conținea mana. Da, era realmente „mana ascunsă”. Ar fi putut Dumnezeu să ascundă mai mult această mana? Observăm noi, cum această imagine primește tot mai mult contur? Întrebăm: Cum adică? Învingătorul din Pergam trebuia să primească această mana sfântă și adânc păstrată în partea dinăuntru a Cortului din pustie? – Cât de mare este prețuirea, de care Dumnezeu face pe învingătorul din Pergam să aibă parte! Trebuie să cercetăm mai departe, ce vrea să se spună cu această mana.

Gustul manei

Mana este pâinea din cer, și când izraeliții au mâncat prima dată această pâine, au zis: „gustul ei era ca turta de miere” (Exod 16.31). Din păcate nu le-a plăcut totdeauna; altă dată chiar s-au scârbit de această mâncare. Însă principial mana era exact „turtă de miere”, și ea nu s-a schimbat. Chiar dacă poporul lui Dumnezeu nu întotdeauna a știut să prețuiască mana, Dumnezeu însă a știut s-o prețuiască.

Nu este minunat, că această „mana ascunsă” a fost păstrată pentru Dumnezeu și înaintea lui Dumnezeu? Pentru Dumnezeu, care acum este Tatăl nostru, nu era nimic altceva „mai dulce”, decât această pâine din cer. Fiul Său, această „Mana din cer”, Cuvântul din cer devenit trup trebuia păstrat permanent înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu are bucurie mare de această Mana, de acest Fiu al dragostei Sale. Cât de prețioasă era pentru Tatăl viața Fiului Său pe pământ. Mereu cerul s-a deschis și un glas a rostit cuvinte ca acestea: *Acesta!* Priviți la *acest Fiu!* Acesta este Fiul *Meu*. Ce bucurie pentru Mine, priviți-L, ascultați-L! În sfârșit un Fiu – nu, Fiul *Meu!* -, care în lume și în pustie a arătat cum ca străin se poate merge pe cale spre bucuria Mea deplină. Ah, cât de mult iubesc pe acest Fiu!

Putem noi înțelege pe Dumnezeu, că inima Lui jubila cu privire la Fiul Său? Să privim la noi înșine. Cât de puțin Se bucură deseori Dumnezeu de noi! Dar cât de mult Se bucură Dumnezeu când privește la Fiul Său, când privește chivotul legământului, cum Hristos era aici pe pământ ca Om și totodată desăvârșit în chip divin. Fiecare privire a Lui, fiecare întindere de mână, fiecare pas, fiecare simțământ lăuntric, fiecare lacrimă, fiecare bucurie în liniște și fiecare simpatie, pe care Domnul Isus le-a avut, erau în armonie deplină cu Tatăl, o armonie a inimilor – El nu avea nimic, de care ar fi trebuit să Se scuze, nici un cuvânt, de care mai târziu să-I fi părut rău, nici o acuzare adresată Tatălui, atunci când a avut parte de respingere din

partea poporului. Totdeauna vorbirea Lui era: „Da, Tată”, și: „Tată, nu voia *Mea*.” El a primit o poruncă de la Tatăl, și El a împlinit cu credincioșie această poruncă.

Gloria Fiului

Dacă începi odată să enumeri toate gloriile și frumusețile Fiului, nu vei dori să încetezi: El a potolit setea de viață a femeii de la fântâna lui Iacov și foamea mulțimii poporului, care pentru El era ca niște oi fără păstor. El a mângâiat o femeie, care ducea pe fiul ei la mormânt. El a plâns la mormântul lui Lazăr și a plâns pentru cetatea Ierusalim, care nu a cunoscut lucrurile care erau spre pacea ei. În cele mai grele ceasuri ale Lui stătea părăsit cu fața la pământ, în timp ce ucenicii Lui erau adormiți de întristare. Puțin mai târziu a fost trădat cu o sărutare afectuoasă de către Iuda, prietenul încrederii Sale, și El a răspuns profund mișcat: „Prietene!” Oare a simțit atunci Domnul, așa cum a simțit odinioară Elisei? Când Ghehazi, mânat de lăcomia de bani, a alergat după Naaman, ca să primească un dar, Elisei a spus profund mișcat: „N-a mers inima mea cu tine ...?” Noi întrebăm: Nu a mers inima Domnului cu Iuda, atunci când acesta cu punga cu bani la el și cu diavolul în inimă a dispărut în noapte (Ioan 13.30)? Mai târziu Domnul Isus a trebuit să vadă cum unul din „cei mai buni” ucenici ai Săi L-a tăgăduit. Însă chiar și atunci El a avut o privire să-l câștige pe Petru, care drept urmare s-a prăbușit în sine și a plâns cu amar, deoarece el a văzut în ochii Domnului său ceva din durerea Lui. Oare a înțeles Petru în momentul acesta, că aceste dureri au pătruns mult mai adânc decât brazdele, care au fost trase pe spatele Lui? Apoi la cruce, unde avea greu de suferit, El S-a îngrijit de ucenicul Său, pe care îl iubea foarte mult, și de mama Sa.

Acestea sunt numai câteva stațiuni ale vieții Sale, și totuși, cu adevărat El este „mai frumos decât fiii oamenilor” (Psalm 45.2), El este „cel dintâi între zece mii” (Cântarea Cântărilor 5.10). Poți tu spune: „Eu sunt a preaiubitului meu și dorința lui este pentru mine” (Cântarea Cântărilor 7.11)? Nu este El cu adevărat demn de adorare, El, care ne dorește cu mult mai mult decât Îl dorim noi? Dumnezeu dorește să ne facă parte de ceea ce Se bucură El. Aceasta este răsplata pentru învingătorul din Pergam.

Mana pentru învingător

Desigur aceasta este numai o explicație slabă a ceea ce include mana ascunsă, dar ce mare făgăduință este aceasta, care îi este dată învingătorului! Această mana este pentru toți care nu au căzut în cursa învățaturii lui Balaam și a nicolaiților; așa stă scris în scrisoarea deschisă adresată bisericii din Pergam. Balaam trebuia să blesteme poporul (Numeri capitolele 23 și 24), dar el nu a putut s-o facă. Dacă diavolul nu poate *nimici* poporul (aici prin blestem), atunci el vrea să-l *strice* (prin amestecare și înșelare). După ce Balaam nu a putut să blesteme poporul, atunci el a deschis ușa pentru amestecul cu lumea. Deja în Numeri 25 se vede rezultatul: poporul s-a unit cu popoarele învecinate. Diavolul nu ne poate *nimici* în țările de vest prin necazuri, așa cum a făcut cu credincioșii din Smirna; de aceea el *înșeală* pe creștini, să se amestece cu lumea, și bisericile se aruncă mulțumitoare în acest tren.

Un învingător ca Fineas

Vrei tu să fi un învingător, vrei tu să te hrănești din „mana ascunsă”? Atunci nu ai voie să mergi pe drumul, pe care se spune „vreau să fiu ca lumea”. Atunci trebuie să devii un Fineas, care se împotrivesc duhului lui Balaam. Ști tu ce a făcut Fineas? Când un bărbat izraelian a adus o madianită, el i-a străpuns pe amândoi cu o sulită. Brutal? De neînțeles? Era aceasta voia lui Dumnezeu? Să citim sentința dată de Dumnezeu (această istorisire stă în legătură directă cu istoria lui Balaam):

Numeri 25.11-13: Fineas, fiul lui Eleazar, fiul lui Aaron, preotul, a întors mânia Mea de la fiii lui Israel, fiind gelos cu gelozia Mea. De aceea spune: „Iată, îi dau legământul Meu de pace. Și legământul unei preoții pentru totdeauna va fi pentru el și pentru sămânța lui după el, pentru că a fost gelos pentru Dumnezeul său și a făcut ispășire pentru fiii lui Israel.”

Fineas era un învingător al acelor zile. Și în scrisoarea deschisă adresată bisericii din Pergam este vorba de un martor, Antipa, care a fost plin de râvnă pentru Dumnezeu și din cauza aceasta și-a pierdut viața. El este amintit în Apocalipsa 2.13, înainte ca în versetul 14 să fie vorba de învățătura lui Balaam.

Să nu te asemeni cu lumea

Biblia ne cere să nu ne asemănăm cu lumea (Romani 12.2). Biserica dorește să câștige lumea. Însă în loc ca oamenii să fie conduși din lume în biserică, este condusă biserică în lume, sau ar trebui să spunem mai concret: înșelată? Tot mai multe programe, tot mai mult show, muzică tot mai gălăgioasă, tot mai multă organizare, tot mai multe lucrări omenești. Urmarea este: în biserici este tot mai puțin Hristos și tot mai puțin Duhul lui Dumnezeu. Cu cât o biserică are mai puțin pe „Hristos”, cu atât mai mult ea trebuie să joace teatru. Când în sfârșit vom învăța că noi nu avem de oferit lumii programe, show și muzică atrăgătoare, ci avem de oferit pe Hristos? Ce așteptăm noi de la o mamă? Ca ea să poată face mâncare ca un bucătar de cinci stele? Ca ea să arate ca un fotomodel? Nu, noi așteptăm de la o mamă ca ea să dăruiască adăpost, căldură, gingășie și dragoste. Lumea nu așteaptă programe de la biserică, ca la televiziunea ProSieben, care și-a scris pe drapel: „We love to entertain you.” (Iubim să vă distrăm). Singurul lucru, pe care noi îl avem, și pe care lumea nu îl are, este Hristos. Unde sunt predicile centrate pe Hristos? Unde este adorarea în Duh și adevăr? Sau noi facem adorarea după moto-ul: „puțin mai mult simțământ” și pentru aceasta ne folosim de texte de cântare cu valoare mai mică?

Nu se dorește nici o înnoire?

Acum trebuie să mă grăbesc, să fac o completare: probabil unul sau altul va gândi acum, că eu vreau să sufoc în germenele ei orice înnoire în biserică. Nicidecum! Personal sunt foarte deschis cu privire la orice schimbare bună în biserică. Noi trebuie să învățăm să predicăm, să adorăm și să laudăm pe Hristos în mod corespunzător într-o lume complicată. Prăpastia între tineri și bătrâni probabil niciodată nu a fost așa de mare, și totuși trebuie să fie clar, că este Hristos, Cel care ne mișcă la o schimbare, căci altfel nu numai vom pierde pe Hristos ca

centru al străngerilor laolaltă, ci totodată hrana adevărată a cerului își pierde gustul. Noi nu ne putem *hrăni* cu pâinea din cer (cel puțin nu vom simți savoarea ei), dacă suntem legați cu fărădelegea sau cu caracterul lumesc sau avem totalmente un fel de gândire pământesc; aceasta nu ar fi altceva decât nicolaism (compară cu Iuda 4). Putem noi spune despre Mirele nostru ca mireasa din Cântarea Cântărilor: „Ființa Lui este plină de farmec” (Cântarea Cântărilor 5.16)? Atunci cunoaștem ceva din „mana ascunsă”.

Încheiere

„Mana ascunsă” arată clar spre ceva, care pentru mulțimea mare și desigur deseori și pentru noi este o taină, deci *ascunsă*. Ce cunoaștem noi, ce cunosc eu din această „mană ascunsă”, pe care Dumnezeu o prețuiește așa de mult? Probabil noi prețuim o slujbă publică binecuvântată din biserică, însă aceasta nu este „mana ascunsă”; slujba publică nu ne va păzi și nici nu ne va fi de prea mult folos, dacă noi *nu savurăm în părtășie personală cu Dumnezeu ceea ce bucură inima Lui*. Ar fi frumos, dacă am avea cel puțin o oarecare părere despre Mana ascunsă. Cine a gustat odată din această Mana, va dori să primească mai mult din ea. Și dacă tu încă nu ai gustat, atunci lasă-te provocat; oferă-ți clipe de liniște, până vei cunoaște și vei găsi această „Mană ascunsă”. În zilele noastre se vorbește mult despre o hrănire sănătoasă – din ce te hrănești tu?